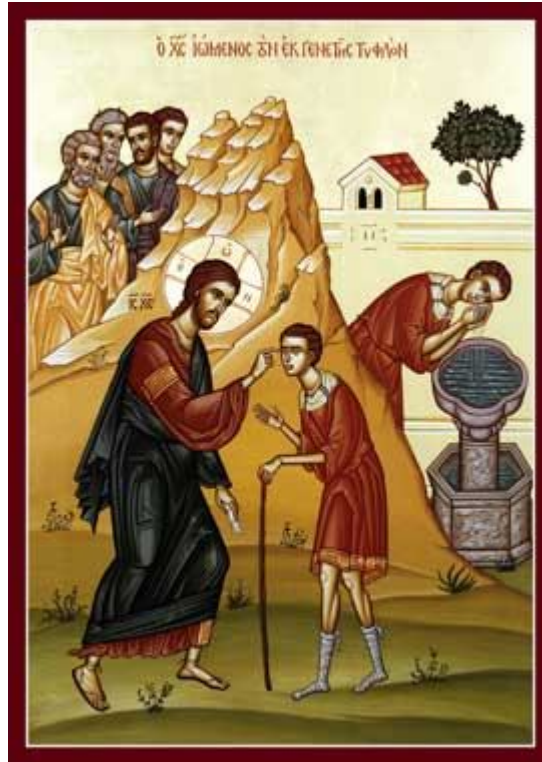

PREDICĂ LA DUMINICA A VI-A DUPĂ PAȘTI

Duminica Orbului din naștere

Zis-a Domnul: "Atât cât sunt în lume Eu Lumină a lumii sunt!" (Ioan IX, 5)

Hristos a înviat!

Frați creștini,

Nu este pe lume o soartă mai nemiloasă și crudă, ca soarta unui orb; să trăiești mereu într-o nesfârșită noapte, să nu poți vedea măreția unui apus de soare, să nu poți gusta frumusețea unei zile de mai, când totul e numai floare și lumină să nu vezi chipurile celor scumpi din jurul tău, un tată, un prieten, un binefăcător, atâtea frumuseți ale naturii care încântă și veselesc inima omului.

Această suferință e foarte greu de răbdat de un suflet omenesc. O astfel de soartă răbda orbul din Ierusalim despre care ne vorbește Sfânta Evanghelie de astăzi. Bietul om se născuse fără vedere, se trezise la viață, crescuse mare, se făcu flăcău, dar vai, perdeaua întunericului nu s-a mai ridicat de pe ochii lui. Astfel bietul orb își ducea zilele negre și amare frământându-se în gânduri diferite.

De ce a fost Dumnezeu atât de nemilos cu el? De ce i-a hărăzit o astfel de soartă? Ale cui sunt păcatele pe care le ispășește? Dar într-o zi trece pe lângă nenorocitul acesta Iisus, iubitorul de oameni și Lumina lumii. Să arătăm mai întâi împrejurările în care s-a săvârșit această minune.

Mântuitorul Iisus părăsise templul din pricina furiei fariseilor și cărturarilor care voiau să-L omoare cu pietre, pentru că le spusese că El este mai înainte decât Avraam. Ei, plini de ură, îi ziceau: "N-ai nici 50 de ani și vrei să spui că ai văzut pe Avraam?" De aceea căutau să-L omoare cu pietre, dar El, însoțit de ucenicii Săi, s-a ferit și trecând prin mijlocul lor a venit la una din părțile exterioare ale templului unde stăteau neputincioșii, ologii și orbii cerșind milă de la trecători.

Iisus a întâlnit acolo pe acest orb din naștere care sta cu mâinile întinse și repeta mereu: "Orb din naștere, orb din naștere ..." - ca să-l miluiască lumea. Când l-a văzut, lui Iisus i s-a făcut milă de el, a scuipat jos și făcând tină a uns cu ea ochii stinși ai orbului, apoi a poruncit să se spele în apele Siloamului. Omul s-a dus, a făcut întocmai, și iată, minunea s-a săvârșit, că îndată și-a căpătat vederea. Negura întunericului s-a îndepărtat, lumină s-a făcut în sufletul și trupul lui și s-a întors slăvind pe Dumnezeu.

Puțin mai înainte de a face minunea aceasta, Iisus vindecase într-o zi de sâmbătă pe slăbănogul de la Poarta Oilor. Minunea aceasta aprinsese furia cărturarilor și a fariseilor, dând naștere la un început de anchetă din partea lor, căci L-au găsit vrednic de moarte pentru că nu ține sâmbăta. Ca să le dovedească că El - Iisus - este cu adevărat Dumnezeu, Mesia cel așteptat, și că nu vor avea nici un motiv de iertare toți aceia care nu vor să vadă adevărul, se hotărăște să mai facă o nouă minune, mult mai mare, și tot în zi de sâmbătă. De aceea minunea din Evanghelia de astăzi a fost criticată cu vehemență.

Orbul din Evanghelia de astăzi era un om simplu și neînvățat. Cu toate acestea fariseii și cărturarii care erau învățații lui Israel rămân într-o criminală necredință, pe când acest sărac se umple de ea mai curată lumină a credinței și se închină lui Iisus mulțumindu-i. El socotește ca o mare datorie pentru el ca să vestească adevărul și binefacerea pe care i-a făcut-o Dumnezeu. Fariseii și cărturarii însă au pornit împotriva Binefăcătorului și Mântuitorului Iisus cu invidia din inimile lor, care i-a orbit și i-a întunecat, necunoscând minunea făcută de Fiul lui Dumnezeu.

Iată ce au făcut ei: au chemat pe părinții celui orb și i-au cercetat; dar aceștia le-au răspuns: "Știm că acesta este fiul nostru și că s-a născut orb, dar cum vede acum nu știm și nici cine i-a deschis ochii lui. Întrebați-l pe el, este în vârstă, și singur va vorbi pentru sine". Atunci fariseii și cărturarii au schimbat tactica și s-au adresat cu ipocrizie celui vindecat, zicându-i: "Dă slavă lui Dumnezeu. Noi știm că omul acesta e păcătos". Orbul cel vindecat, mirat de aceste cuvinte ale lor, îi întrerupe cu ironie și în bătaie de joc le zise: "De este păcătos nu știu, un singur lucru știu, că orb am fost și acum văd".

Înfundat și nemaiaivând ce să răspundă ei zic către el iarăși: "Ce ți-a făcut? Cum ți-a deschis ochii?" Necăjit și mâhnit de atâta viclenie, orbul le răspunde: "V-am spus acum și n-ați auzit? De ce voiți să auziți iarăși? Nu cumva voiți și voi să vă faceți ucenici ai Lui? Când au auzit ei aceste cuvinte din partea unui cerșetor, a unui desculț, s-au repezit asupra lui și ocărându-l i-au zis: "Tu ești ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenici ai lui Moise. Noi știm că Dumnezeu a vorbit lui Moise, iar pe acesta nu-L știm de unde este".

Iată acum ce le răspunde orbul cel vindecat și luminat de Domnul: "Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu știți de unde este și El mi-a deschis ochii. Cu alte cuvinte, vindecarea mea este o minune mai mare decât minunile lui Moise, căci niciodată nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii vreunui orb din naștere, iar dacă acesta n-ar fi de la Dumnezeu n-ar fi putut face nimic". Fariseii se ridicară și plini de mânie îl scoaseră afară din sinagogă zicându-i: "Te-ai născut în păcate, și tu ne înveți pe noi?"

Iată ce cuvinte minunate a fost în stare să le zică acestor farisei orbi de invidie și dușmănie, acest orb sărac, simplu și neînvățat. Iisus a aflat că l-au dat afară din biserică și găsindu-l i-a zis: "Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?" El a răspuns și a zis: dar cine este, Doamne, ca să cred în El? Și a zis Iisus: "L-ai văzut, și Cel ce vorbește cu tine Acela este". Și a zis Iisus: "Spre judecată am venit în lumea aceasta, ca cei care nu văd să vadă, iar cei care văd să fie orbi".

Mari și minunate sunt lucrurile Tale, Doamne! Să vezi tu asemenea minuni cu ochii tăi, să vezi cum orbii se luminează, ologii umblă, dracii se izgonesc, leproșii se vindecă, morții înviază, să vezi toate acestea și să te faci că nu vezi, că nu auzi și să nu vrei să recunoști că Acela este adevăratul Dumnezeu, Iisus Hristos. Așa au fost acei farisei fățarnici care nu căutau decât interesele lor pământești, slava lumească, de unde pleacă toată invidia și răutatea asupra Mântuitorului.

Dar să-i lăsăm, că și-au luat plata și și-o vor lua și ceilalți până în zilele noastre, care fac ca ei, după poftele lor. Noi să venim la cuvântul nostru de la început și să cunoaștem pe Iisus Hristos, Lumina lumii. Mai întâi Iisus s-a arătat tuturor că El este una cu Tatăl Creatorul, Cel care a făcut din pământ pe Adam, apoi i-a dat suflet viu din suflarea Sa dumnezeiască. El, Iisus, a făcut tină așa cum am văzut și l-a uns pe cel orb în locurile unde trebuiau să fie ochii, și prin spălare acesta a căpătat vedere, luminându-i-se sufletul și trupul.

Iată Lumina lui Hristos; căci pe orb nu l-a vindecat noroiul sau apa, ci puterea Fiului lui Dumnezeu, Acela care a putut să zică despre Sine cuvintele acestea mari: "Eu sunt Lumina lumii!" Iisus a zis astfel nu pentru că a deschis ochii orbului de care ne istorisesc Evangheliile, ci pentru că a adus lumină pe pământ în cele mai grele probleme ale vieții noastre omenești. Iată, noi, oamenii, nu putem trece prin lumea aceasta ca o turmă de vite, nesimțitori și inconștienți, cu ochii plecați în pământ. Noi presimțim că mai este o lume afară de aceasta văzută, lumea spirituală, lumea sufletului.

Noi avem aici pe pământ o mulțime de suferințe; când păcătuim simțim muștrări de conștiință, iar moartea nu vine la toți la fel. Atunci în mintea noastră se ridică o mulțime de întrebări: ce rost are viața noastră în lumea aceasta? Ce este Dumnezeu? Ce mai rămâne din ființa noastră pământească după moarte? Acestea sunt marile întrebări care se nasc în adâncurile noastre și care cer să fie deslușite.

Poate știința să le dezlege? Din contră, în fața acestor probleme oamenii rămân muți, ca niște statui de piatră, cum zice psalmistul despre idolii din vechime. La problemele acestea de mai sus ar trebui să răspundă și să răsune triumfătoare peste veacuri cuvintele lui Iisus: "Eu sunt Lumina lumii!" Acum să vedem în ce chip a fost Iisus Lumina lumii. Cea mai de seamă lumină a adus-o Mântuitorul prin învățătura Sa despre Dumnezeu. De când este omul pe pământ, totdeauna a căutat să-L cunoască pe Dumnezeu; dar rămâi uimit pe câte căi rătăcitoare a ajuns omul în această căutare.

Dacă cercetăm istoria popoarelor vechi, vom vedea că din tot ce este pe lumea aceasta, oamenii și-au făcut dumnezei. Astfel s-au închinat la soare, la animale, la statui de zei, idoli de piatră. Iată de pildă, grecii și romanii, popoare cu o cultură dezvoltată de altfel, au ajuns așa de jos în această privință încât au personificat până și patimile omenești, făcându-le altare de închinare. E destul să amintim că la Atena și la Roma erau în cinste un dumnezeu al beției, o zeiță a desfrânării, alta a jocurilor de noroc și așa mai departe.

Iată că în mijlocul acestui mare întuneric a apărut Mântuitorul Iisus - Lumina lumii - , iar în locul acestor idei josnice a adus o învățătură atât de măreață și de frumoasă, încât numai pentru aceasta I s-ar putea atribui numele de "Lumina lumii". Ce a învățat Iisus despre Dumnezeu?

Mai întâi, El a arătat că Dumnezeu nu este nici piatră, nici lemn, nici altceva din cele de pe pământ. Duh este Dumnezeu, a zis Iisus, și cel ce I se închină Lui trebuie să I se închine în Duh și Adevăr. El este Unul, singurul Ziditor, susținătorul și ocârmuitorul, punctul de mijloc al lumii de la care vin și spre care merg toate. Iisus a învățat apoi că Dumnezeu nu este o ființă depărtată de noi oamenii, străină ci El, Dumnezeu, este Tatăl nostru al tuturor.

Cine ar putea spune câtă binecuvântare, câtă bucurie și încredere revarsă asupra vieții noastre această învățătură? Dacă Dumnezeu este Tatăl nostru, atunci El ne iubește și noi nu mai tremurăm de frică în fața Lui, așa cum tremurau păgânii în fața idolilor îngrozitori. Dacă El ne este Tată, ne pedepsește și El, dar cu milă și îndurări. Dacă acest Dumnezeu ne este Părinte, suntem siguri că nu ne alungă de la Sine. Aceasta este învățătura nouă pe care a adus-o Iisus Hristos și din această învățătură răsare toată puterea creștinismului, toată morala Lui. De aici reiese tăria de a birui ispitele; de aici reiese întreaga frumusețe a cultului creștin.

În al doilea rând, Iisus este "Lumina lumii" fiindcă El ne-a adus cele mai adevărate învățături despre suflet. Până la Domnul Hristos, toți învățații și înțelepții n-au putut să

lămurească lumea despre existența sufletului, despre valoarea și nemurirea lui, deoarece acești învățați umblau ei înșiși în întuneric, erau într-un fel orbi, ca bufnițele și liliiecii. Aceste vietăți, deși au ochi, nu se simt bine decât în întunericul nopții, iar când apar zorile dimineții se ascund în locurile întunecoase. Așa au fost învățații dinaintea Domnului Hristos, fiindcă trăiau în patimi și păcate, și tot așa sunt și azi unii care fug de soarele Evangheliei lui Hristos. Se încred și citesc unele cărți care le întunecă și mai mult ochii sufletului, rămânând orbi în fața minunilor Mântuitorului.

Iisus Hristos, "Lumina lumii", ne-a arătat că fiecare om, sărac sau bogat, femeie sau copil, are un suflet nemuritor și cu toții suntem datori ca să îngrijim de acest suflet și să-l pregătim pentru împărăția lui Dumnezeu. De ar dobândi lumea întreagă omul, și-și va pierde sufletul, nimic n-ar folosi. Mântuitorul a așezat sufletul pe treapta cea mai înaltă și i-a dat valoarea cea mai scumpă. L-a așezat în mijlocul preocupărilor omenești, fiindcă este nemuritor.

Foloasele care au ieșit pentru omenire din această învățătură sunt nenumărate. În această învățătură s-a arătat valoarea vieții omenești, întemeindu-se frăția între oameni, indiferent de starea lor socială. Iisus a așezat femeia la loc de cinste; copilul este rodul cel mai de preț al omului și chiar dacă se naște bolnav, nu mai este aruncat la râpă, cum făceau păgânii. Bolnavii, chiar cei care zac zile și ani, găsesc milă la Iisus și nimeni nu are dreptul să le ia viața.

Iisus a învățat că nimeni nu trebuie să aibă robi, fiindcă toți, mici și mari, bogați și săraci, împărați și cerșetori, suntem robi ai Împăratului ceresc, Dumnezeu Creatorul. Noi toți suntem prețioși și ne simțim ca frații fiindcă avem același suflet nemuritor și suntem copii ai aceluiași Tată. Iisus este "Lumina lumii" pentru că ne-a arătat rostul vieții noastre pământești. Pentru ce trăim noi oamenii pe pământ? Ce chemare avem de îndeplinit? Ce înțeles au ostenele noastre, luptele noastre, dorurile noastre? La aceste întrebări înțelepții lumii n-au știut decât să dea din umeri sau dacă au răspuns au fundamentat totul pe năzuințe josnice, plăceri vinovate.

A venit însă Iisus și le-a zis: ascultați, fiii oamenilor, țelul vieții voastre nu stă nici în plăceri, nici în lăcomii și lucruri pământești. Voi aveți un rost cu mult mai înalt, voi trebuie să alergați cu cinste și să vă îndepliniți datoriile pe pământ față de Dumnezeu și de aproapele și să ajungeți prin sfințenia vieții la unirea cu Dumnezeu în veșnicie. Ce ideal măreț! Așadar acum știm pentru ce noi oamenii umblăm cu trupul drept și cu fruntea înălțată. Animalele umblă în patru picioare și cu capul plecat spre pământ pentru că pământul este singurul lor țel, singura lor patrie.

Noi trebuie să privim sus, către patria cerească, unde trebuie să ajungem cu sufletul lângă Dumnezeu Tatăl și Creatorul nostru. Iisus ne-a învățat să ne lepădăm de materia aceasta a trupului și să zburăm spre locurile înalte ale împărăției de dincolo.

Realitatea acestei lumi oamenii o văd în două chipuri deosebite: cu ochii sufletului deschiși, trăind astfel după adevărul Evangheliei, și cu ochii sufletului orbiți, nevăzând prăpastia care stă înaintea, la sfârșitul vieții, picurând otravă în suflet și păcat în trup. Cei ce s-au născut din părinți necredincioși, necununați la biserică, s-au născut orbi din naștere, fiindcă ei nu au lumina lui Hristos. Cei care s-au născut din părinți buni creștini au vederi bune, dar trăind într-o atmosferă poluată, adică într-un anturaj rău, între necredincioși, vicioși, hulitori și criminali, sunt amenințați cu orbire sufletească.

De aceea se plâng cei mai mulți părinți de copiii lor și zic că atunci când erau mici erau buni, credincioși, mergeau la biserică și-i ascultau, iar când s-au făcut mari și au început să hoinărească prin locurile de plăceri, fie băieți sau fete, s-au stricat și nu mai recunosc binele făcut de părinți. Au orbit cu totul și au ajuns să facă niște păcate îngrozitoare, că nu le mai trebuie nici să mai audă de numele lui Dumnezeu și de Biserica Lui.

Iată orbire sufletească, fariseică, nebunească. Să ia aminte copiii, că așa zice împăratul David: "Cu cel cuvios, cuvios vei fi, și cu cel îndărătnic te vei îndărătnici". Dacă vii la biserică înveți să cânti, să te rogi, să fii bun, să te porți frumos, să slujești lui Dumnezeu; dacă te duci la cârciumă, între cei răi și necredincioși, înveți să te tăvălești ca porcii în beție. Iată orbirea sufletească. Orbirea sufletească, frați creștini, este de mii de ori mai periculoasă ca cea trupească.

Cei orbi cu sufletul sunt de plâns, fiindcă de aici pleacă tot răul în lume. Cel orb sufletește face pe mulți să sufere. Cât de periculos este în familie bărbatul stăpânit de patima beției! Cât de întunecată și oarbă este o femeie care-și înșeală bărbatul, care-și crește copiii în întunericul necredinței, fără Dumnezeu. Cât de orbi sunt tinerii care se otrăvesc cu poftele cele deșarte! Cu adevărat, aceștia își distrug și sufletul și trupul.

Mântuitorul Iisus Hristos, care este "Lumina lumii", nu vrea să suferim nici în viața aceasta și nici în veșnicie. De aceea ne învață și ne spune să nu facem păcate, să nu ne ținem de poftele diavolului, căci așa ne distrugem și sufletul și trupul. Ca să nu cădem în această orbire a inimii și sufletului, să ne ferim de trei lucruri: de fum, de foc și de praf. Într-adevăr, fumul orbește ochii trupului, dar este și un fel de fum care orbește ochii sufletului. Aceste fumuri sunt onorurile lumești, demnitățile, slava deșartă.

Îndată ce ajung prin facultăți, la foarte mulți le vin fumuri la ochii sufletului și nu mai văd de unde au plecat, din cine s-au născut și nu mai recunosc nici pe Dumnezeu care i-a ajutat să ajungă până acolo. De aceea mulți, din cauza acestor fumuri, ajung la orbire sufletească, și până la urmă în fundul iadului.

Al doilea pericol pentru ochi este focul. Focul orbește ochii trupești; dar este un fel de foc al necurăției care orbește ochii sufletului. Un om desfrânat este orb sufletește, nu mai vede nimic, nu mai are frică de Dumnezeu, nu mai are rușine de oameni, nu mai are milă de soția

și copiii lui care plâng. Preferă această stare jalnică, umblă în întuneric ca șoarecii pe sub pământ, mulțumindu-se cu acest păcat turbat, urât și murdar.

Al treilea lucru care orbește ochii trupului este praful. Dar este și un fel de praf care orbește sufletul și inima omului; acesta îl reprezintă bogățiile lumii, bunurile pământești, căci toate acestea nu sunt altceva decât praf și pulbere. Toate cele ce agonisim pe lumea aceasta sunt supuse stricăciunii și le poate roade rugina, le mănâncă moliile și putrezesc prefăcându-se în praf. Cel orbit de acestea este un avar, care nu se satură niciodată adunându-le, și astfel se pierde sufletește, își pierde Lumina lui Hristos, își pierde mântuirea.

Să ne ferim de toate aceste pricini de orbire sufletească, că îndată ce ne-au orbit acestea ni se întunecă mintea, rațiunea și credința și nici duhovnicii cei mai iscusiți nu ne mai pot ajuta, astfel că totul se poate risipi în întunericul primejdios. Acest întuneric nu poate fi izgonit decât printr-un sfârșit groaznic, atunci când deschizând ochii vom vedea pe demonii cei cumpliți și chinurile de acolo.

Pentru aceasta, frați creștini, să luăm învățătură de la orbul din Sfânta Evanghelie de astăzi. Să întindem mâna și noi și să cerem mila lui Dumnezeu, ascultând ce ne învață Iisus Mântuitorul, care este "LUMINA lumii". El a făcut tină de jos și a pus pe ochii orbului pentru ca să ne facă în primul rând să ne aducem aminte că suntem pământ și praf, și în al doilea rând să ne dezlipim inima de toate deșertăciunile care ne înșeală.

Apa Siloamului, unde s-a spălat orbul când a fost trimis de Domnul, este Sfânta Biserică cu Sfintele Taine, izvorul harurilor cerești, unde trebuie să ne curățim de noroiul păcatelor prin spovedanie la duhovnic. După ce ne-am curățit, ne-am sfințit și ne-am luminat ochii sufletului prin credință și spovedanie, să ne păstrăm lumina ochilor și sufletul curat, așa cum își păstrau și creștinii primari, sfinții, chiar cu prețul vieții lor. Citim de altfel în viețile unor sfinți că și-au scos ochii cu mâna lor, și-au tăiat nasul, s-au slujit, ca să nu placă bărbaților desfrânați care le cereau în căsătorie și astfel să se lepede de dreapta credință.

Chiar și mahomedanii aveau un obicei: cei care mergeau în orașul sfânt Mecca din Arabia Saudită, după ce se întorceau își ardeau ochii ca să orbească și să nu mai vadă deșertăciunile acestei lumi, pentru ca ultima imagine să fie a aceluia loc sfânt și a profetului lor. Grozav obicei! Dacă aceștia care au o credință greșită, cred în niște oameni pământești, și o țin cu atâta strictețe, cu atât mai mult ar trebui să fim noi, creștinii, împlinitori ai poruncilor Mântuitorului nostru care s-a jertfit pentru noi și a suferit pe Cruce ca să ne mântuim.

De altfel, chiar și Domnul Hristos ne învață și ne zice: "Dacă ochiul tău te smintește, scoate-l, că mai bine este să intri în viața veșnică cu un ochi, decât să mergi cu ei amândoi în osânda veșnică. Dacă mâna ta sau piciorul tău te smintesc, taie-le și aruncă-le de la tine, că mai bine este să intri în viața veșnică cu o mână sau un picior, decât să te duci cu ele în muncile iadului".

Dar care este înțelesul și mai exact al acestor cuvinte ale Domnului? Ochiul tău, mâna ta sau piciorul tău sunt cei de aproape ai tăi, sunt părinții, frații, surorile, copiii. Dacă aceștia te împing la păcate și calci din cauza lor legea lui Dumnezeu, mai bine leapădă-te de ei, ca să te duci fără ei în viața veșnică, că altfel te vei duce cu ei în osânda veșnică, în iad. Te invită la petreceri, la nunți, și de rușine, de ochii lumii te duci, ca să nu se supere fratele, sora și așa mai departe.

Ce necredință și ce puțin îl iubim noi pe Domnul Iisus care și-a dat viața pentru noi. Să nu ni se pară lucru de glumă că nu mai avem timp de pierdut. Să ne trezim la viață cu Hristos din întunericul tuturor patimilor și păcatelor, ca să fim în lumina vieții și să luăm hotărâre temeinică de a închide ochii la toate deșertăciunile lumii acesteia, la toate priveliștile ei amăgitoare.

Să fim orbi și surzi la chemările atrăgătoare ale lumii, pentru că diavolul cu ele vrea să ne despartă pe noi de Hristos - "Lumina lumii" - așa cum a reușit întotdeauna să înșele și să orbească pe mulți, ajungând pradă chinurilor veșnice ale iadului. Să fugim din calea păcatelor, dacă vrem să scăpăm nevătămați, pentru că și Dumnezeu ne ferește și ne ajută dacă vede că și noi ne luptăm și ne ferim.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Mântuitorul nostru, Cea ce ești "Lumina lumii", vino Doamne în mijlocul nostru și luminează Tu ochii sufletelor noastre. Ridică negura păcatelor și scoate-ne din noaptea pierzării, ca să Te cunoaștem pe Tine și să urmăm căile Tale.

Ajută tuturor celor ce nu te-au cunoscut până acum, ca să Te cunoască pe Tine, Lumina cea adevărată, și să se închine și ei, împreună cu noi toți, în vecii vecilor. Amin.